

опитва какъ ще умре отъ сабята на Голоса. Той сжщия бѣше натоваренъ, послѣ да лае, като ловджийското куче на графа. Той и на това прави доста упражнення. За Геновева отъ най-напрѣдъ нѣкои прѣдлагахъ дякона Викентия, за хубавата му и дългата му коса, но като узнахъ, че на духовно лице се не позволява да излазя на сцена, тая роли дадохъ на друго, заедно съ нѣкаква бѣла масть да си намаже мустакитѣ. Останхлитѣ второстепенни роли се зехъ тоже.

Пò-мжчно натъкмихъ декорациитѣ, защото трѣбаше съ малко разноски да се набави всичко. Тѣ отидохъ само само за завѣсата, съшита отъ червенъ кошъ, и за да ъ украсятъ поръчяхъ на единъ дебренски зографъ да изобрази лира. Излѣзе нѣщо като шестакъ, съ който ринхтъ сѣно. А за украшение на графския палатъ, обрахъ всичкитѣ пò-добри мобили въ града. Отъ Хаджи-Гюри зехъ исписанитѣ съ тополи завѣсен на прозорцитѣ му, отъ Кара-Гъзоолу — двѣ анадолски седжедета, отъ Мича Вейзадето — изящнитѣ стъклени цвѣтарници, отъ Мича Сарановъ — голѣмия килимъ, отъ Николай Недевичъ — картинитѣ на френско-прускитѣ бойове, отъ Бенчоолу — старото продънено канапе — едничкото въ града, отъ Марка Ивановъ — голѣмото огледало, донесено отъ Букурещъ, и кадрото на „мученицитѣ“;“ отъ женския метохъ — пухови възглавнички, отъ училището — картата на Австралия и небесния клубусъ, а отъ черквата — малкия полиелей, който освѣтляваше всичкото това всемирно изложение. Даже и конашката тъмница даде букаитѣ си — за Голоса. Колкото за костюмитѣ тѣ бѣхъ сжщитѣ, съ които прѣди три години прѣдставлявахъ „Райна княгиня“. Тѣй, графътъ навлѣче Свѣтославовата багряница, Геновева — Райнината. Голосъ си притури още нѣщо, като еполети, и високи лѣскави ботфорти. Ганчо Поповъ който бѣше Хунсъ (единъ отъ джелатитѣ) покачи дългата си кама, приготвена за възстание. Драко се на-